

PINCZÉREK KÖZLÖNYE.

A VENDEGLŐSÖK, KÁVÉSOK ÉS PINCZÉREK ÉRDEKEIT FELKAROLÓ

S Z A K - K Ö Z L Ö N Y .

A nagyváradai és szombathelyi pinczér-egyletek hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenként egyszer: szombaton

Előfizetési díjak:		Szerkesztői iroda és kiadó hivatal: Sas utca 3. sz.	Kéziratok vissza nem adatnak. Bérmentetlen levelek nem fogadtatnak el.
Egész évr: 6 frt -- kr.	Évnegyedre . . . 1.50	Minden a lap szellemi részére vonatkozó közlemények, továbbá előfizetések, hirdetések stb. ide küldendők.	
Fél évre . . . --	Egyes szám . . . 15		

Előfizetőinkhez.

Azon t. előfizetőinket, kik a lap előfizetési díjjával hátralékban vannak felkérjük annak mielőbbi beküldésére, mert kiadóhivatalunk csak azokkal szemben tehet kötelezettségének eleget, kik viszont pontosan teljesítik azt. Ennélfogva felkérjük, kik lapunkat tovább is járattatni óhajtják, az előfizetést beküldeni sziveskedjenek, nehogy a lap szétküldésében fennakadási zavarok forduljanak elő. — Vidékről az előfizetések legcélszerűbben postautalvánnyal a kiadóhivatalba intézendők.

Valahára.

Végre tehát mégis elérhettük azt, hogy a „nagyváradai pinczér betegsegélyző egylet“ életjelt ad magáról.

Örömmel konstatáljuk ezt, és pedig annál is inkább, mert ez az első eset, hogy a nyilvános szereplésben részt vesz.

F. évi február hó másodikán tartja első zártkörű tánczvigalmát az egylet

T A R C Z A .

A barna szemek.

Ellendarab a »Kék szemek«-re
(A költő kiadatlan műveiből.)

Mit keseregtek barna szeműek,
Arcvondtók mért szomorú?
Mért leveretek kedvetek? — oh mért
Sziveteken e barna ború?
Csal-dana volt, mi lelketek éré,
Szégyen azonnal hinni neki;
Szógszemű szépek csókot ez ajkra!
S én jövök irtetek ellene ki.
Lám dicsőülten néznek a szökek,
Vig szemekben villog az éjkek,
Most csillapuljon minden öröm,
Kék szemek ellen hosszú pöröm!

Csalta s azért kék csillagos arcod
Te szívet-orzó büszke romény!
Mert hazugul fölhívod egébe
Azt, kihez álnok sorsa kemény
Töllem odább állj! Mind pokol a kék —
Fölleled abban mind, mi csaló;
Félre! te légy csak messi vezérem
Oh komoly arcu égi való.
Im mi az élet? im mi a pálya?
Nemde sötétség sűrű homály?
És ti borongó barna szemek
E szomor élet képezték!
A kelevény kék; kék az irigység;
Kék az ijedség; kék a halál;
S kedvet ezen négy rémi körében

alaptökéjének gyarapítására, mint bál-elnök Verchovina Lajos működik több kartársakkal egyetemben. Az est előre is sikerültnek mondható, amennyiben a belépti jegyek igen szép kelendőségben állanak.

Van-e magasztosabb annál, mint mikor egy testület kilép a sikra, haladni a korrall és megmutatni a társadalomnak azt, hogy létezik egy valami, ami már oly régóta alussza nehéz álmait és e valamit felrázta tespedéséből, és bemutatja a világnak, hogy él! és halad! Célja elérni azt, hogy elösmertessék a közéletben és egy helyet foglalhasson el, mely hely őt jogosan megilleti. Törekvésének célja nagy és nemes, bár nehéz küzdelmet rejt még a jövő, de kitartással elérheti még azt, hogy egykor a kormány által szentesített és jóváhagyott „Pinczér ipar“ egyik munkás tagjának vallja önmagát.

Ha minden nagyobb város pinczér testülete oda hat, hogy működése által magára vonja a társadalom és a magasabb körök figyelmét, lehetetlen, hogy akkor meg ne pendüljön azon oly rég várt és

óhajtott kérdés, hogy vajjon mely „iparhoz“ tartozunk mi? kik a hazának éppen oly hű fiainak valjuk magunkat, mint bármely más magasabb hivatást betöltő honfű.

És a reánk rótt terhet mindenkor készséggel tesszük a haza oltárához, mint minden honpolgár ki hű alattvalója hazájának és tiszteli királyát.

Ily körülmények között alig hisszük, hogy az oly rég óhajtott kérdés egykor végmegoldást ne nyerhetne és a „pinczér ipar“ ne szentesítessék törvényileg.

Ezt elérendő iparkodjunk tovább is haladni a korrall, mutassuk meg azt, hogy léteünk és kibírjuk vivni önmagunk is létjogosultságunkat, ez által elérhetjük azt, hogy a magas kormány látva sikeres működésünket segílyt fog nyújtani arra, hogy e pinczér-ipar egykor szentesítve legyen.

Adj a Mindenható, hogy ez idő ne sokáig késsék. N.

Mozduljunk meg már!...

Nagyon bosszantó és egyszersmint a mai kort nem a legkedvezőben jellemző

tozott, kit mindenre, még talán a mennybeli jussának átruházására is reá lehetett venni.

Igy történt hogy egy napon Sch. barátom felszólítása folytán arra kértem őt, hogy adna részemre három napi szabadságot, egy kis pénz mag kíséretében, miután valami fontos magán ügyem van elintézendő.

A kívánt három napi szabadságot készséggel de az 50 pengőt reszkető kezekkel nyújtá át.

Tárczámba csuszatva a kék hasu bankokat, igyekeztem hazafelé az utazás előkészületeinek megtételére.

Lakásomon szokatlan csend honolt. A kandalló lángja rémesen világítá meg a szobában elterjedt sötétséget.

Világot gyujtva önkénytelen is felsóhajték s irigylém annak helyzetét, ki a családi tüzhely mellett már feltalálá boldogságát.

Szobám rendetlen helyzetén már az idő rövidsége nem engedé, hogy változtassak, mert ellenben azon malheurnek lettem volna kávé, hogy a 9 óra 36 perczkor induló vonatot elkésem, pedig ehhez egyáltalán kedvem nem volt.

A pályaudvar villany lángjai már javában égtek, mikor a 30. számú bérkoesin kiértem.

Jegyváltás után arról értesítettek, hogy egy most beérkezett sírgöny szerint a vonat indulása 65 percznyi késedelmet szenved.

Mit tegyek?

Szógszemű lányka szólj: ki talál?
Barna a sírban — s így szemed is sír,
Lelkemet abba bétemetem;
Barna az éj is — s benne az átom
Rólad, oh Noldám, tiszta nekem
Barna magyar szín; Gallus az ég-kék
Bujjatok el hát kékszemű szökek!
Údo ti belétek nézni, remek
Fényben özönlő barna szemek!

Szógszemű lánykám nézz ide bátran,
Bús szemcimbem nyájás az éj!
Barna a felleg s rémes üléből
Villan a villám — csap te veszedly?
Hie, szemcimbem mennykővek ütnek,
Rólu az Amor mennykőve hull;
Ah lecsapott már! — kellemet érte!
S szívem, ah érzem, mennyire gyul!
Tűz van e szivben; ottani víz kell,
Otsad el a lángot lányka, könyűddel,
Mit leösznek fellegeid,
Homlok alól szép szógszemcimd.
Ah, de könnyűd ezt, lángon, nem oltja,
Legyen e dalnak csókot a szoldja,
Adj meg ajkad, a dali birt,
Barna szemedről verscimerét!
(Eperjes 1885.)

Sárossy Gyula.

Szabadszállás — Kecskemét.

— Naplóból —

Kalivoda Ferenoztól.

Budapesten állomásoztam.
Főnököm az olyan földi lények közé tar-

jelenség az a nagy mérvű személyeskedés, mely az embereket egymás ellenében hadi lábra állítja, s mely a küzdelmet a létért sok tekintetben megnehezíti. Nemesak pártok, testületek; de egyesek is elzöldülve, kékülve a rossz lelkű irigységtől támadnak reá embertarsaikra, ha valamely reménybeli foglalkozáshoz kezd.

Tudjuk, hogy minden kezdeményezés nehézségekkel jár; de azt is állíthatjuk, miszerint nincs akadály, melyet az ember erős akarattal legyőzni képes ne lenne, azonban a rosszakarat a legtisztább szándéku kezdeményezés eredményét is veszélyezteti.

A nagyszáju követelők, a hangos ígéretek elnémultak s megakarják bennünk érlelni azt a meggyőződést, miszerint Magyarország 10,000 pinczére nem emelkedett fel az általános műveltségnek még csak azon kezdetleges fokozatáig sem, hogy felismeri képes legyen saját érdekeit. Ha ez így volna, — nagyon megbélyegző lenne. Magyarország nagyérdemű pinczérkarhoz volt intézve a felhívás e vállalat támogatására, s éppen azért elszorító jelenség, hogy nem hallotta meg a szöveget. Az undorító személyeskedés nem terjedhetett el az egész lakosságra, s e részvétlenséget azon szomorú körülménynek sem tulajdoníthatni, hogy e nagy népességnek egyharmada más ajku. Mi az hát, a mi visszatartja e vállalat támogatásától, hogy nincsen szüksége egy a kartársak érdekeit felkaroló szakközlönyre, a sajtó egy őszinte közegére, mely minden oldalról jövő jöhető megtámadások ellen védelmezze?! Majdnem hihetetlen!

Mozduljunk meg már! Ez a hanyagság, ez a magunkkal nem gondolás csak kárunkra lehet!! Nem akarjuk magunkévá tenni azon közmondást, hogy „a cél megszenteli az eszközöket;“ de az e vállalatból való idegenkedésnek azon indokát, hogy ellenszenvvel viseltetnek egy személy iránt — elítélhető s határozottan hangsúlyozhatni, hogy az, a ki egyharmadik iránti személyes ellenszenvből egy hasznos vállalat és egy ártatlan

Az étterembe lépve egy pohár sört rendeltem, alig időztem egy pár percnyit e helyzetben az ajtó nyirkorgása vont magára figyelmemet, melyen egy eleven kedélyű szőke kis leány lépett be a mamától kísérve.

Az étterem asztalai vendégektől voltak elfoglalva ugyanígy, hogy helyet részükre csak az én asztalomat lehetett szorítani.

— Megengedi kérem hogy itt helyet foglaljunk.

— Oh kérem a legnagyobb készséggel. Alig voltam képes e pár szót kimondani szemeim annyira elbámultak szépségén.

Kevés vártatva beszédbe eredtünk s hova tovább a társalgás mind bensőbbé vált.

Elmondá, hogy ő szintén oda, hova én, Szabadszállásra utazik.

Szívem csak úgy repesett örömben s nem kétésem kikérni tőle azt, hogy az utazást egygütt tehessek meg.

Akaja körülbelül ilyen volt: Szemei kékek, mint a derűt ég, ajkán folyton mosoly állt a mely enyelegni látszott azzal a piczi gödröskével, a mely balarczán volt. Orra egy kissé fitos s habár az arczabán görögjel nem volt az összbonyomás elég kedves.

Ugyhiszem, hogy egy ilyen kinézésű arany-szőke haju kis leányba még a „kőszívű ember“ szívo is mozgásba jönne.

Hát még az enyim, kiről anélkül is elvan terjedve azon hír, hogy „a hányát lát annyit szeret“ pedig Isten az atyám, hogy még nem volt több szeretőm tizenkettőnél.

(Folyt. köv.)

személy ellen tör, nem méltó a társadalomban helyet foglalni. Felhívásunkban, s eddigi cikkekünkben hangsúlyoztuk ismételtén többször, hogy élni akarunk, élni küzdelemmel, s küzdeni kitartással a közjólétért. És kifejezzük azon reményünket is, hogy a pártoskodást és személyeskedést nem ismerő jobbak, műveltebbek a vállalat körül fognak csoportosulni.

Mozduljunk meg már! Ne hallgassunk a rosszindulat szavára, mely a legnemesebb törekvésnek is utját állja, ne adjunk semmit a rosszakaratnak lesujtani akaró itéletére, kövessük saját jobb meggyőződésünket!

Ne bélyegezze meg önmagát.

Mozduljunk meg már! Foglaljunk állást a szomorító jelenségekkel szemben. Összetett erővel, vállvetve tegyünk meg mindent hazai szentesítendő iparunk érdekében! Ezen érdekek védelmére és fejlesztésére indult meg e vállalat, melynek jel-szava: egyetértés összetartás és testvériség szent zászlójával szolgálni kartársainak érdekeit.

Nós, még sem mozdulnak meg t. olvasóink? . . . Még mind visszatartják magukat? Nem akarják még felfogni saját érdekeiket?

Mozduljunk meg máé!!

Kivonat társadalmi állásunkból.

Irta: Egy alföldi főpinczér.

(Folytatás.)

A múlt számban közölt cikkem utolsó soraira reflektálva, legyen megengedve szerény véleményemet kinyilvánítanom arra nézve, hogy mily téves azoknak a nézete, kik a cím, titulus szerint ítélnek meg az embert.

Tekintsük a szellemi és anyagi nagyságot, ez utóbbi mindenestre legtöbbször előtt imponál a mai világban s a ki vagyonos, arra annyira pazarolják a ezimeket, hogy majd leroskad alattuk.

Az anyagi jólét megvan nálunk is oly mértékben, hogy alig van ipar, a mely e tekintetben mérkőzhetne velünk s mégsem nyerjük el azt az elismerést, melyben más ember, más körülmények között részesül. De szellemileg sem alacsony azon polcz, a melyen állunk.

Erre nézve csak azt vetem fel, hogy vajjon tarthat-e igényt valamely szállodában vagy restaurációban lévő állomás betöltésére oly egyén, a ki a magyar és német nyelvet jól nem beszéli?!

Bizonyára nem . . . !

Nem kívánhatjuk mi (az igaz), hogy a közönség bennünket a tenyerén hordozzon, mert tudjuk, miszerint a fennt említett két nyelv tudását jogosan követelheti, de kérjük azt, hogy ne rójjon meg meg minden haszontalanságot; mert ha valahol lehet pszichológus és gnyulódní, ugy a mi pályánk az, mely ilyesféle dolgoknak leginkább ki van téve.

Anyagi viszonyainkat össze kellene vetni szellemi képességünkkel s a szerint mérlegelni társadalmi állásunkat, ez talán utat nyitna tisztességes polgári házakba és családkörökbe. Csak hogy az a baj, hogy mindenütt a könnyelmű és léha gárdát vélik bennünk felismerni, pedig hatalmas mértékben csalódnak, ha így vélekednek felőlünk.

A mi szerény körünkben igen sok derék jó családapa és hazafi kerülne ki, ha

részesülhetnénk abban, hogy élettársunkat a társadalom azon rétegéből választhatnók, a melyben oly nők vannak, kikkel bármely körben megjelenhetnénk s ebből kifolyólag lelkünk még inkább nem esednék becsületes feleségeink és gyermekeink körében.

Kérdezn fogják kartársaim, hogy mi annak az oka, hogy előlünk az ilyen nőstülések el vannak zárva; állásunk vagy műveltségünk?

Nem, egyik sem.

Csak is állásunk elnevezésétől ered az, mint már mondtam.

Régóta vannak már egyleteink, alakultak az utóbbi időkben szűkebb körök, mind-mindjólétünk előmozdításán fáradoznak.

Vannak szakembereink, de nincs nevünk, oly nevünk, mely minden rosszhiszeműségnek és balvéleménynek véget vetne.

Az igaz, hogy most még nem tüntethető el a „pinczér“ elnevezés, mert a közönségnek annyira szokásává vált, hogy sok idő szükségeltetik ahhoz, hogy ezt elhagyja, de a szolgáltatón kívül addig is jogosan nevezhetjük magunkat „segédnek“ a mi bennünket meg is illet.

Nagy hiba — mondhatnám — átok a „pinczér“ név reánk, és ennek megváltoztatása, másikkal való fölcserélése igen fontos jövőnkre nézve. Miért kell egy művelt tehetséges s anyagilag is meglehetősen dotált egyénnek, a kire oly nagy teher nehezedik s oly nagy felelősség hárulik, ezen elnevezés káros volta alatt sanyalódní?!

Azt hiszem, hogy ilyen embereket megilletné egy oly név, mely neki államban és társadalmában méltó helyet vívna ki.

Égető és sürgősen elintézendő kérdés ez uram! Tanulni és gondolkodni kellene e fölött minden kartársnak, hogy előbb utóbb igazi elnevezésünket megtalálhassuk.

Erre vonatkozólag szakavatottaink lennének hivatva egy felhívást kibocsátás által az összes kartársakhoz és egyletekhez, hogy a „pinczér“ helyetti elnevezést megállapítsák. A „segéd“ nevet minden kartárs igényelheti, de az hogy szálloda vagy restauráció segédnek nevezheti-e magát, bővebb megbeszélés tárgyát kell hogy képezze.

A „kellner“ elnevezést azonban nem szabad tovább tűrnünk, ha azt akarjuk, hogy ne csak éljünk, hanem a társadalomnak tagjai és hazának derék polgárai legyünk.

Miért e késedelem?

Kartársak! mennyi idő lefolyt, a mióta hazánkban üdvös eszmék penetése legelőször jutott napvilágra, és mennyi áldozatába került ez már egyeseknek, kartársaink közül, a kik fáradoztak abban, hogy a tulajdonképeni ezélnak megmagyarázására hivatott tervekét is kidolgozták és azokat sajtólapjainkban közöltették, csak azon indokból, hogy hátha így még is csak egy kissé az eredményhez közelíthetnénk.

És az eredmény? bizony sajnós! mert a mig egyrészt a n-váradí pinczérkar elég nemes és hazafias jellegét adá az ügy iránti ragaszkodásáról azzal, hogy lelkesedéssel és áldozatkészséggel magáévá tevő az ügyet, és annak lehető kivételét elősegíté, addig másrészt azt kell tapasztalnom, hogy hazánk többi testvér egyletei, de még tisztelt kartársaink sem aznak életjelt magukról.

S vajjon, ez mindég így lesz? Nem! ez lehetetlen, hisz föl kell fognia minden pinczérnek jelenlegi helyzetünk hátrányos mivoltát. Be kell látnia azt mindegyikünknek, hogy maradásunk a régi helyzetben, a hazai társadalommal szemben is, oly intézményként tünteti majd föl testületeink és szakmánkat, a mely szempontból kiindulva az méltónak nem fogja találni annak tagjait, még annyira sem tiszteletben tartani, amit

ez ugyan eddig is tov , az pedig f l nem nem tételezhető a hazai pincz rkar legszerenyebb tagjáról sem, hogy ezeket óhajtaná.

Ez sajátságos ugyan, de mégis ugy van.

Saj ts gosnak vélem, mert mig hazánkban iparunk már  v zidekkel ezelt t oly helyet foglalt el, melynél fogva Európa nyugoti államainak, hasonm sog  iparával habár nem is éppen versenyezett, de ahhoz hasonlólag arányosan roppantul fejlődött és haladt.  rtem azon részét iparunknak, mely annak egyes nagyobb vállalkozásait képezik. Igy pl. o. ha megérkezik az idegen: ma már hazánkban minden városa rendelkezik szállodával, kivételt e tekintetben vajmi kevés városaink képeznek. Minden t t h t nagy szállodák, diszes termekkel, csinos szobikkal, melyek külseje, nemkülönben belseje első tekintetére a f rk sz  idegennek a bérlő b kezs ge és annak e nembeli áldozatkészségéről tanuskodik. Nemkülönben igyekeznek az illető bérlő urak azoknak jó konyha és jó italokkal rendelkezésükre állni, ezek mind oly tárgyak, melyek iparunk elkerülhetlen f nyag it képezik, s léteznek is nagyon sokan a bérlő urak k z t, kik ham r mindezeket megtev k s ham r mindezekert  ldoz nak, nem felejtkeznek meg arról, a mi e vállalatnak elmozdítására vonatkozólag üzletszerű jellegét képezik: gondot fordítani t. i. a pincz re k alkalmaztatására.

Léteznek, mondom, mert hazánkban egy nagy részben divik a nimph k a kalmaztat sa, melyekről r g bebizonyult, hogy nem kényelmére, hanem enyvelg s re a közönségnek, melyeken kívül még itt ugyan meg nem nevezhető, de ocsm nynak elismert konfidenci kat is teljesitnek.

 s ily kérdés existenci kkal kell nekünk jelen körülményeink k z t versenyezni. H t erre vagyunk mi hivatva? azért k z d nk mi? azért igyekeztünk mi a korrallal haladni? haladni mondom, mert léteznek sokan, a kik képesek elképzelni, hogy ez uton haladva, csakugyan el rj k a kivánt czélt. Pedig már is bebizonyult az ellenkező!

Nem czélom t. kart rsaimat buzdítani, hisz fölösleges is, mert hiszem, amint nekem nyilt alkalmam volt iparunk visz s helyzetét és annak rendezetlen viszonyait meg smerni ugy  n knek is. M nek folytán minden hazafias pincz rt l elvárja annak törvényesítése a lehető legbuzgóbb e nembeli r szv rel t és áldozatkészségét.

Ne vegy k e kérdést csak ugy mint valami egyszerű krónikát, melyet ha a hírlap hasábjain megpillantunk, untatva az által ellökjük, oly megjegyzéssel „eh van erre idő elolvashatom máskor is.“ Nem ugy van, a mi t gyt nk már rég szenved, s ha nem igyekeztünk, most a mig lehet, annak f l p l s t a kell  orvosoltat s által biztosítani r szt nkre, akkor aligha el nem mondhatja az utókor, a jelennek szégyenére: „Csak tündököltek itt-ott, de nem léteztek.“

Gr nblatt János.

Beküldetett.

A miskolci pinczér egyesület amely csak nem r g lett megalakítva, folyó hó 18- n tartotta évi rendes k zgy l st most másodizben

Karner Miklós egy l. elnök betegsége folytán Schwarz Jakob egy l. titkár elnökölt.

 jfeji 12 óraker helyettes elnök megnyitván a k zgy l st és felolvassa az eddigi bevétel és kiadásról sz l  kimutatást felhozva, hogy miután Weinberger M r elnök el vozv n t h t ez  ll s üresedésbe jött, kéri a két candid lva lett u. m. Solepper J.  s

Wechsler k v s urak k z t egyiket az alelnöki állásra megválasztani, mire Sepper J. vasuti vendéglős egyhangulag alelnöknek megv lasztattott.

Továbbá két választmányi tag elutazása folytán Köllner Lajos  s Szemeticsky J zset lettek megválasztva.

Helyettes elnök kérdést intéz a t. tag urakhoz, hogy ha valakinek rendkívüli indítvány vagy panaszsa van az terjessze el .

Winkler Hermann előterjesztő, hogy a miskolci pinczér egyesület ügynöke ellen k ri panaszát tekintetbe venni, több oldalról helyeselt k sz l t, amenyiben megjegyzi hogy sok visszael eseknek jött a nyomára, azért is e baj m l bbi orvoslását k ri, mert tudomása van arról, hogy több tag akarja fizetését az egyesletbe beszüntetni ha ez állapotok továbbra is  gy tartanak.

Feiermann Gyula szép beszédben elmond , hogy a jelen tisztviselők csak ideiglenesen vannak megválasztva miután az egyeslet alap szabályai a miniszteriumtól m g nem érkeztek vissza, ennek megérkezte után  gy is rendes és  jtisztvisel k lesznek megválasztva, k ri ezt tudomásul venni.

Miután más tárgy nem levén helyettes elnök a gy l st bezárja. A gy l s reggeli 3 óraker  rt véget.

Másnap k t választmányi tag elment Sepper J. aleln khez átadni a megbizást, mire Sepper J. a legnagyobb sajnálatára kijelenti hogy az állást nem fogadhatja el azon akb l is, mert az elnök ur soha a k zgy l sban nem jelent meg, hogy elnöki tisztsg t betöltené, azért is   vissza l p minden tisztsg t l.

Felkérjük a tekintetes szerkesztőséget jelen beküldőt soraink közlésére.

Miskolcz 1888 Január 20.

A »Miskolci pinczér egyeslet«
több tagja.

Levelez s.

T. szerkesztő ur!

A szombathelyi pinczér betegsegélyző egyeslet a folyó hó 18  n  jfeji 12 óraker tartotta meg tisztjét k zgy l s t. A gy l sban igen nagy számmal jelentek meg a tagok. Tivolt János alelnök az egész tisztikar nevében lek sz n v  Wittreich Ferdinand korelnök vezetése alatt megtörtént a titkos szavazás utján a választás.

Az eredmény a következő:

Elnök: Tivolt János k v s. Alelnök: Bierbauer Lajos vendéglős. Pénztárnok: Köhler György vendéglős. egyesleti gondnok: Farkas György vendéglős. Jegyző: Danka István. Orvos: Dr. Takáts Benc z.

Választmányi tagok:

Gaál András, Nyerges S nd r, Meixner Mihály, Wittner János, Bogenrieder Károly, Talabér Ferencz, Schmied József  s Tivolt Gyula.

Választmányi póttagok.

Kneffel Lajos, Hafner Lajos, Meixner Lőrincz, Jeszli János, Reichenst dter József  s Wittreich Ferdinand.

Egyleti  gyn k: Verga S nd r.

Szombathely, 1888. január 23.

Tisztelettel:

—t—s.

Ujdon s  gok.

T. Olvas inkoz!

Nem mulaszthatjuk el, lapunk azon t. barátainak — kik a 2. számunkhoz m l kelt megrendelési b rkez kat igyekeztek újjonnan belépő előfizetőkkel betöltve hozzánk juttatni — e helyen is őszinte k sz net nkent nyilvánitani s egyidejűleg felkérjük hasonló odaadással igyekezni azon, hogy a m g h tralev k is bek ld sbenek, mert csak közös  karat és összetartással érhetjük el azon czélt, melyet minden habozás nélkül, magunk el  tűztünk. Lapunk multja elég bizonyíték arra, hogy soha nem t vesztett k kartársaink érdekében sikra szállani, s ig rj k is, hogy annak ezután is minden tekintetben megfelelni fogunk.

A Király és a budapesti k v m r k.

A k v h zakr l sz l  szabályrendelet a k v m r ket több tekintetben sujtotta. Elt ltott k helyiségeikben a zenét és mindenem  játékát s korai z r r t állapítottak meg a k v m r sre nézve. A szabályrendeletet a kereskedelmi miniszterium jóváhagyta s az életbe lépett. A k v m r k helyzetük megváltoztatását több izben hiába k s rlett k meg a fővárosnál is, a kormánynál is. Végre fels gfyomod st nyujtottak be s azt aláirták 60-an. A neve után — mindegyik oda irta, hányadik ezredben szolgált — a katonakor ban. — A folyamodvány a király legfelsőbb kézjegyével  llatva b rkezett a keresk. miniszteriumhoz. A miniszteriumtól most leirat jött a főváros-hoz, hogy a kérdés sz b lyrendelet némely rendelkezéseit  hajtan d volna megváltoztatni. Ez helyes eddig. De azt nem értjük, hogy felség folyamodványukban miért hivatkoztak m g a k v m r k is katonaviselts g kire? Hiszen a király előtt a csak egyszerű polgárnak is van meghallgatása, ha kérése jogos!

Rejtélyes elt n s.

Rejtélyes eltűnésről  rtesit benn nkent tud sotn k, és ha végig n zz k az esetre vonatkozó adatokat,  gy tüszők, vagy egy rendkívüli furfanggal keresztül vitt gyilkossággal, vagy pedig egy véletlen szerencsétlenséggel állunk szemben. Az eset ez: Egy b csi borkereskedő érkezett január 9- n Bécsből Budapestre és a „Tigris“ szálloban vett lakást, és a bejelentő lapon Popper M r 32 éves nőtlen b csi borkeresked nek vallotta magát. Igen sok podgyászt hozott magával és nagyban k ltekezett. Reggel korán kelt és üzletet után járt. Gyakran mulatozt, de ha nem is töltötte otthon az estét,  jfelkor rendesen hazajött. A szálloban igen gazdag, előkelő, közlékeny urnak tartották, a ki elmondta, hogy eddig 160 hektoliter bort vett, de még sokkal többre van szüksége, s ezért Pécsre fog utazni, hogy Engl ottani bor nagy kereskedőnél bevásárlásokat tegyen. E h  15- n, vasárnap este 8 óraker egy hordár levelet hozott a szálló kapus hoz, melyben e nehány sor állott: „ rtesitem, hogy megvagyok hiva, s vagy holnap reggel, vagy délben hazajövök. Popper.“ De másnap egész nap nem jött haza, s 17- n a kapus jelentést tett a rendőrségnél, azonkívül a szállodatulajdonos levelet irt a pécsi Engl borkereskedő-cz ghez, honnan ma az a válasz jött, hogy Popper borkereskedő m g nem érkezett meg. Engl Bécsben egy Popper Frigyes nev  bor nagy kereskedőt ismer, de Popper

Mórt nem ismeri. A szállóbeliek ama gyanu-
joknak adtak kifejezést, hogy Popper vagy
szerencsétlenségnek, vagy bünténynek esett
áldozatul. A levélről is azt hiszik, hogy azt
nem Popper, de más valaki írhatta. A száll-
lóban hagyott holmija különben igen érté-
kes s többszörösen fedezi eddigi számláját.
Poppnernél eltűnésekor állítólag nagyobb ösz-
szeg pénz, továbbá egy arany óra, súlyos
aranyláncz, drága köves melltű és brillians
gyűrű volt és igen elegáns ruhát viselt. Pop-
per szép németiséggel beszél és fekete kör-
szakált visel.

Megszökött fővárosi szállodás.

Valami bűntügye volt W. Ferencnek,
a budapesti „István főherceg” szálló tulaj-
donosnak s a Fortunából idézést kapott a
minap hogy ott jelenjék meg. Nagy meg-
lepetés érte azonban a törvényszéket, midőn
a kézbesítő azt jelenté, hogy a nyert utasítás
szerint a szállodás megszökött. A szöke és hó
17-én történt mikor a szállodás az esti
vonattal Bécsnek vette útját s a mint be-
szélik Párisba utazott. — Itt tetemes
adóságot hagyott hátra A szálló vezetését
most az épületben levő kávé vette át. A
törvényszék megkereste a fővárosi rendőr-
séget hogy a szökevényt köröztesse.

Nem szorul dicséretre.

Budapesten a napokban egy elegánsan
öltözött nő vetette magát 3 éves gyerme-
kével a Duna hullámai közé, de az ott levő
matrozoknak sikerült őket még élve kifogni
honnán a Ferenc József rakpart 1 sz. a. levő
vendéglőbe vitték őket s sikerült is életre
hozni. — A fiatal nőt, most a dologházi
kórházban ápolják, a kis fiút pedig a neve-
zett vendéglő derék főpinczéje vette ma-
gához. E tett valóban nem szorul di-
cséretre.

Elkobzott lap.

Az osztr. m. vendéglősök lapjának f.
hó 20-án megjelent 2-ik száma a fogyasztási
adóról szóló cikke miatt az állam ügyész-
ség rendelkezésre lefoglaltatott. Új kiadás
megjelenése iránt mint halljuk a kellő in-
tézkedés megtörtént, hihetőleg elsején fog
megjelenni.

Disznó áldás.

Mint a természeti tünemények egyik
kiváló ritka példáját érdemesnek tartjuk
közölni, hogy Tömöl János kolozsi (Kolozs-
megye) vendéglősnek egy koczája egyszerre
16 (tizenhat) drb malacot malacozott,
melyből 15 élve, 1 pedig megdögülve jött
a világra. Valóban gazdag „disznó” szapo-
rodás ebben a szegény világban.

Megtetszett a mondur!

Hogy szobalánynak megtetszik a mon-
dur az nem tartozik a ritkaságok közé,
de hogy azért magára vegye és az utczán
feszilegjen benne, még sem mindennapi
dolog. Történt pedig a napokban egy buda-
pesti vendéglőben. Bejött egy káplár és egy
nagyon csinos „tejfőlésszájú” közcivész. A
káplár borozás közben az infanterista vállára
tette kezét és olyan mozdulatokat tett mintha
meg akarná csókolni. Az infanterista erélye-
sen visszautasította a gyöngédség eme je-
leit. A pár csakhamar feltűnt és szótlan arra
a meggyőződésre jöttek, hogy a közlegény
— nő. Megerősítette ezt a feltevést az a
körülmény hogy az infanterista a szobában
uralkodó forróság daczóra nem tette le ka-
bátját és kalapját. Mikor a vitézek észre-
vették, hogy ügyelnek rájuk, fizettek és tá-
voztak, de az ajtóban feltartóztatta őket
egy főhadnagy ki történetesen szintén a
vendéglőben volt. A közlegény aztán pi-
rulva vallotta meg, hogy szobalány és az
„ifjú” önkényes mondurját vette fel. Már
több helyiségben voltak, de sehál sem is-

mertek rá. A szerelmes káplárt katonai
előljárója, a szobaciuust a rendőrség fogja
felelősségre vonni.

Üzletváltozás.

Magassi Géza Tessén az „Arany-
ökr” szállóiban nyert alkalmazást éthordói
minőségben.

Major Gyula éthordó ugyanott foglalt
állomást hason minőségben.

Alth József Kassán a „Germán”
kávéházban nyert alkalmazást mint II. vendég-
szolga.

Klobassza Jenő Kassán a „Ger-
man” kávéházban nyert alkalmazást mint fze-
tő pinczér.

Hegedűs Károly éthordói állomást
nyert Kassán a „Freundfeld” vendéglőben.

Bitz Károly Kassán a „Sufflai ven-
déglőben nyert állomást mint éthordó.

Szerkesztői üzenetek.

Szombathely. — s. Köszönjük.
Máskor is szívesen látjuk.

Kassá, J. J. Fogadja szíves fáradozá-
saiért, kiadóhivatalunk őszinte köszönetét.

Békés-Csaba F. J. Intézkedtünk.

Békés-Csaba B. K. A változást
egyik tevékeny munkatársunktól kaptuk.

Tóvis, G. J. Folytatását várom.

„Fekete kéz” főpinczér. M
oka a folytatás késedelemének?

Arad, L. A. Nagybánya, K. J.
Köszönjük.

Tóvis, G. J. Csak küld be, elintézem.
Üdvözöllek.

Felelős szerkesztő: NÉMETHY LAJOS.
Segéd-szerkesztő: KALIVODA FERENCZ.

H I R D E T É S E K.

Saját készítményű papirczacskók és bélyegzők.

ALAPITTA OTT : 1882.
A. Pinczének Közlönye' kiadóhivatala.

ROSENBAUM V. VILMOS
a „Népművelési egyesület” papír és nyomtatványok szállítója.
Szatmár-Neméti város papír, írószerszám és nyomtatványok szállítója.
könyvnyomdája, papírhirdetése és könyvkötészet.
NAGYVÁRADON.

KÖNYVNYOMDAM.
mely jelenleg nagy gép-
párral s megfelelő mennyi-
ségű legújabb mozkötési
betűvel van ellátva, le-
hető teszi mindennemű
megrendelések pontos és
olcsó kiállítását.

KÖNYVEK
Folyóiratok, értesítők,
KÖRLEVELEK,
árjegyzékek
számok, gyűjtemények,
vígalmi jelentések,
NÉVJEGYZÉK,
MEGHÍVÓK.
TANÜZRENDIEK,
gyűjtemények, jegyzékek,
képek, részletes és más
vignettek,
alkalmi üdvözlétek
vámjegyek,
vászarcédulák
hirdetmények bármily
nagyban

FALRAGASZOK,
szóval
minden e számba vágó
munkát, tisztoson,
gyorsan és legolcsóbb-
ban elkészítetnek.

PAPIRKERESKEDESEM
mely a kor igényeinek
teljesen megfelelően
van berendezve, nagy
raktárt tart mindem-
nemű
féle, szíves, eszményes
és vonatkozó

PAPIROKBÓL.
Közégségi és körjegyzők,
jelzők, hívatások,
végrehajtók, ügyvédek,
kereskedők és gazdák
részére szívesen
nyomtatványokból
Legújabb divatu
levélpapírok
és
borítók
szívesen, fényes
és díszítéssel.
Saját készítményű és
legjobb minőségű
papirczacskók
és
engyaganta bélyegzők.

**DISZ-KÖNYVKÖTÉSZE-
TEMEN**
több rendbeli csiszartú
gépeket és műszert sze-
reztem be,
aranyozó, vágó,
simító és
füzőgépet
melynek fogva azon kel-
elmes helyrebe juttat-
tam, hogy mindennemű
könyvtől
és dísz munkáktól
gyorsan, pontosan, szí-
vesen, minden a h.
lirában, csinosan s a
mellett lehető jutányos
árakban készíthetnek.
Van szerkesztő a h.
érendű helybeli és vi-
deki köztársaság, kül-
nösen pedig
HIVATALOK
olvasó
egy lettek
stl, ügyintézői felhívai,
hova
könyvtől
munkák
nagyobb mennyiségben
szükségletnek.

Postai megrendelések utánvétel mellett gyorsan
és pontosan eszközölhetnek. Kiváló tisztálattal
ROSENBAUM V. VILMOS.
Könyvnyomdai munkák legolcsóbban készíttetnek.